

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

1 Protokolant: p.o. staż Mariola Urbanowicz

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2020 r.

sprawy **M. K. (1)**

oskarżonego z art. 284 § 2 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżycielkę subsydiarną

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 9 września 2019 r., sygn. akt III K 522/17

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża oskarżycielkę subsydiarną O. A. (wcześniej B. C.), uznając, że wydatki sądowe pokrywa pobrany od oskarżycielki w I instancji ryczałt i zasądza od oskarżycielki subsydiarnej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem opłaty za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1185/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z 9 września 2019 roku, sygn. akt III K 522/17

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – oskarżyciel substydiarny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Rażąca obraza prawa procesowego (art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk oraz art. 410 kpk mająca istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegająca na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - przeprowadzeniu dowodu z zeznań świadka W. C., nie mającego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, - przesłuchaniu świadka W. C. z naruszeniem zasady bezpośredniości, w drodze pomocy prawnej, pomimo braku ku temu podstaw. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut powyższy Sąd Okręgowy uznał za bezzasadny. Z wewnętrznie sprzecznej argumentacji podanej do tego zarzutu należało wywnioskować, że apelująca kwestionuje przede wszystkim wartość dowodową zeznań świadka W. C. nie sam fakt powołania go do tej roli, a z drugiej strony jego przesłuchanie przed sądem wyznaczonym do wykonania tej czynności procesowej w drodze pomocy prawnej.</p> <p>Na wstępie zatem Sąd II instancji stwierdził, że całkowicie nieuzasadnione były te wywody skarżącej, w których zanegowała w ogóle powołanie w charakterze świadka W. C.. Osoba ta co prawda nie została zawnioskowana przez oskarżenie do przesłuchania</p>		

w procesie karnym przeciwko M. K. (1), jednak Sąd I instancji zgodnie z art. 167 kpk (dot. inicjatywy dowodowej), uwzględnił wniosek oskarżonego złożony na rozprawie dnia 3 października 2018 r. o powołanie W. C. na świadka. Jego zeznania zawierały bowiem treści istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, dotyczyły okoliczności ważnych dla odpowiedzialności karnej oskarżonego, zwłaszcza co do pochodzenia środków pieniężnych przekazanych oskarżonemu przez oskarżycielkę subsydiarną oraz późniejszych jego kontaktów z pełnomocnikiem W. C. zmierzających do niezwracania tych środków oskarżycielce subsydiarnej.

Na podstawie powyższych rozważań trzeba było uznać, że faktyczną intencją apelującej było nie tyle samo dopuszczenie w/wym dowodu ale zakwestionowanie wartości zeznań świadka W. C., do czego Sąd Okręgowy ustosunkuje się omawiając zarzut dowolnej oceny zebranych w sprawie materiałów dowodowych.

Nietrafne okazało się zaś zarzucanie Sądowi I instancji naruszenia zasady bezpośredniości, mającego polegać na przesłuchaniu świadka W. C. w drodze pomocy prawnej, gdyż art. 396 § 2 kpk zawiera regulację, która wprowadza wyjątek od zasady bezpośredniości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2011 r., V KK 373/10, LEX nr 785291). Na podstawie analizy akt sprawy kontrola odwoławcza potwierdziła zasadność decyzji Sądu Rejonowego o zachodzących w przypadku świadka W. C. przeszkodach faktycznych zbyt trudnych do usunięcia aby mógł on stawić się przed Sądem Rejonowym Poznań

– Stare Miasto w Poznaniu celem złożenia zeznań (postanowienie z dnia 7 lutego 2019 r.). Przeszkody te dotyczyły stanu zdrowia W. C., który należycie wykazał i udokumentował przeciwwskazania medyczne do odbycia podróży z miejsca zamieszkania do sądu rejonowego w Poznaniu. Nadto, odległość między miejscem zamieszkania świadka a sądem przed którym prowadzono rozprawę główną była znacząca (powyżej 50 km), co zweryfikowano w oparciu o wskazania § 156 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. – Regulamin Urzędowania Sądów Powszechnych Dz.U.2019.1141. Sama zaś czynność procesowa wykonana w trybie art. 396 § 2 kpk nie budziła najmniejszych wątpliwości pod względem tak procesowym, jak i merytorycznym. Sąd Rejonowy w P. skrupulatnie przesłuchał świadka, wykorzystując listę pytań sformułowanych przez Sąd zlecający oraz w oparciu o art. 391 § 1 kpk odczytując zeznania świadka złożone w postępowaniu przygotowawczym w sprawie (...) dnia 28 marca 2017 r. Prawdopodobnie przy tym Sąd Rejonowy w P. umożliwił zadawanie pytań uczestniczącej w czynności oskarżycielce subsydiarnej. Apelująca nie zarzuciła przy tym żadnych konkretnych nieprawidłowości w zakresie wykonania odezwy, uważając, że złamaniu uległa zasada bezpośredniości, co miałoby mieć przełożenie na treść zapadłego orzeczenia końcowego w sprawie. Stanowisko skarżącej było zatem nieudaną próbą wykluczenia możliwości wykorzystania w procesie zeznań niepasujących do oskarżenia M. K. (1) o przestępstwo oszukańczego przekazania mu pieniędzy przez B. C. (obecnie po

administracyjnej zmianie danych osobowych - O. A.) i przywłaszczenia powierzonego mu w ten sposób mienia.		
Wniosek		
O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Apelująca nie wykazała aby spośród materiałów dowodowych należało wyeliminować zeznania świadka W. C., co miało skutkować koniecznością ponownego rozpoznania sprawy, bez uwzględnienia okoliczności i faktów wynikających z tego dowodu o charakterze osobowym.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	Obraza prawa procesowego art. 424 §1 pkt 1 i 2 kpk polegająca na dokonaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oceny oskarżycielki posiłkowej subsydialnej, co świadczyło o zignorowaniu interesów pokrzywdzonej przestępstwem (art. 2 §1 pkt 3 kpk) i szkalowaniu jej przez sąd orzekający.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie, sprowadzając się de		

facto do przekazanej przez stronę, subiektywnej oceny wyników pracy Sądu Rejonowego w oddanej mu pod osąd sprawie z oskarżenia subsydiarnego. Apelująca dosadnie wyraziła w nim swoje niezadowolenie z przedstawionych w uzasadnieniu Sądu I instancji okoliczności dotyczących jej osoby, w sposób nieuzasadniony zakładając brak bezstronności tego organu orzekającego. Te jednak ustalenia, wbrew subiektywnym zapatrywaniom skarżącej były konieczne i dotyczyły istoty sprawy. W szczególności dotyczyły zaś okoliczności przekazania środków finansowych oskarżonemu oraz stosunków majątkowych między ówczesnymi małżonkami B. C. (obecnie O. A.) i W. C., co wiązało się z badaniem prawa własności środków przekazanych oskarżonemu przez oskarżycielkę subsydiarną. Kontrola odwoławcza wykazała, iż Sąd niższej instancji zachował zasadę obiektywizmu wypełniając zarówno dyrektywę bezstronności organu procesowego w odniesieniu do stron i innych uczestników postępowania, jak i zakaz kierunkowego nastawienia do rozpatrywanej sprawy karnej. Wynikający z zasady obiektywizmu był zatem nakaz ustawowy badania i uwzględnienia okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, w tym okoliczności, które w opinii strony oskarżającej były dla niej niepoehlebne. Myli się przy tym skarżąca, że w ten sposób Sąd Rejonowy przekierował swą uwagę na oskarżycielkę subsydiarną. Zważywszy na charakter zarzutu przywłaszczenia środków pieniężnych, przedmiot sprawy wręcz obliłował Sąd orzekający do przebadania możliwych źródeł ich pochodzenia,

uwzględniając oczywiście wersje wynikające z przeprowadzonych dowodów. Warto w tym miejscu jeszcze wspomnieć o regułach procesowych jakie ma obowiązek dochować sąd karny przy ocenie dowodowej, mianowicie: Przekonanie o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego wówczas gdy orzekający w tej sprawie sąd ujawnił w toku rozprawy głównej całokształt okoliczności sprawy (art. 410 kpk), i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), stanowiło to wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść wnioskodawcy (art. 4 kpk), było wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zgodnie z art. 424 § 1 pkt 1 kpk - właściwie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku." (tak: np. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 lutego 2019 r., II AKa 420/18, LEX nr 2668942). Wszystkie te wymogi spełnione zostały przez Sąd Rejonowy przy rozpatrywaniu kontrolowanej tu sprawy, a odmienne stanowisko apelującej nie zawierało żadnych rzeczowych argumentów uderzających w zasadność zapadłego rozstrzygnięcia. Nie stwierdzono zatem naruszeń reguły procesowej z art. 2 § 2 pkt 3 kpk, w tym przejawów nieposzanowania uprawnień i gwarancji procesowych pokrzywdzonego. Oskarżycielka subsydiarna korzystała w pełni ze swych praw strony, mając możliwość pełnego uczestnictwa w procesie i przedstawiania swoich racji, które

to, Sąd I instancji poddał należytej ocenie i weryfikacji dowodowej.		
Wniosek		
O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na bezzasadność podniesionego zarzutu		
Lp.	Zarzut	
3.3.	Obraza prawa procesowego - art. 7 kpk polegająca na błędnej ocenie przeprowadzonych dowodów i przyjęciu przez Sąd Rejonowy jedynie w oparciu o zeznania skłóconego z oskarżycielką subsydiarną świadka W. C., że „upoważnił” oskarżonego do zatrzymania pieniędzy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut był niezasadny, a opierał się na wysoce jednostronnym zapatrywaniu na zgromadzone w sprawie dowody, z kategorycznym acz nieuprawnionym założeniem, że wszystko to co przedstawia oskarżony oraz wskazane przez niego dowody są nieprawdziwe, błędne i nakierowane na pokrzywdzenie apelującej. Natomiast Sąd I instancji		

prawidłowo i z zachowaniem reguł swobody w ocenie dowodów, w myśl art. 7 kpk, dokonał tejże oceny w sposób zgodny z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Z odpowiednią dokładnością Sąd ten przeanalizował wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) oraz jego linię obrony. Słusznie przy tym, Sąd orzekający zwrócił uwagę na to, że podawane przez niego powody niewydania pieniędzy oskarżycielce subsydiarnej znalazły odpowiednie wsparcie dowodowe. Jego relacja okazała się bowiem zgodna z zeznaniami świadka W. C. oraz pismami kierowanymi do podsądnego przez jego pełnomocnika D. K., wzywającymi do niewydawania pieniędzy B. C., wchodzących do wspólności majątkowej małżeńskiej, do czasu podziału majątku. Na podkreślenie zasługuje tu zaś okoliczność, którą apelująca odbiera niezgodnie z oceną dokonaną przez Sąd niższej instancji. Mianowicie, zgromadzone dowody nie dały podstaw do przypisania przestępczego zamiaru oskarżonemu, którego działania wynikały z faktu, że małżonek oskarżycielki subsydiarnej przez swojego prawnika zgłosił roszczenia do środków pieniężnych przekazanych M. K. (1) przez B. C. (obecnie O. A.). Nie było to jednak równoznaczne z przyjęciem przez Sąd Rejonowy, że faktycznie powierzone oskarżonemu pieniądze w walucie polskiej i Euro stanowiły składowe majątku wspólnego małżonków C.. To w procesie karnym nie zostało wykazane w sposób pewny i stuprocentowy, ale wystarczające dla rozstrzygnięcia sprawy, było uprawdopodobnienie takiej sytuacji. Ponadto, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, przesłuchana w charakterze świadka O. A.

nie wyjaśniła źródeł pochodzenia tak znacznej sumy pieniędzy, enigmatycznie wspominając o pożyczce od znajomego, którego danych nie zdecydowała się ujawnić. Na rozprawie apelacyjnej oskarżycielka subsydiarna podała zaś, że pieniądze przekazane oskarżonemu miały pochodzić od matki (obecnie nieżyjącej), której nie chciała angażować w proces karny. To wskazanie mogło jedynie osłabić wartość dowodową zeznań oskarżycielki, które już w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie były pełne i całkiem szczere. Oskarżycielka subsydiarna miała żywotny interes w tym aby sądownie ustalono, że środki pieniężne jakie ulokowała u oskarżonego nie wchodziły w skład majątku wspólnego małżonków C.. Zabieg ten jednak był nieudany. Jej zeznania w tym zakresie, jak wyżej wskazano, słusznie Sąd Rejonowy ocenił krytycznie, tylko częściowo dając im wiarę, przekonująco wyjaśniając powody swej decyzji. Warto przy tym zwrócić uwagę na nielogiczność działań oskarżycielki subsydiarnej, która będąc wówczas w trudnej sytuacji materialnej miałaby pożyczać pieniądze po to tylko aby zdeponować je u oskarżonego, i to z możliwością ograniczonego (co do czasu i wysokości kwot) prawa do zwrotu przedmiotu przechowania i wynagrodzeniem dla przechowawcy. Rzeczywistych zamiarów swoich działań oskarżycielka subsydiarna nie zamierzała jednak ujawniać. W pełni zasadne było zatem ostrożne podchodzenie do jej zeznań, co prawidłowo uczynił Sąd I instancji. Wracając jeszcze do zeznań kwestionowanego przez skarżącą świadka W. C., Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw aby podważyć

prawdziwość jego przekonania, że pieniądze, którymi zadysponowała ówczesna jego małżonka należały do ich wspólnego, sporych rozmiarów majątku i pochodziły z prowadzonej działalności gospodarczej. Tego faktu nie zmienia podawana przez apelującą okoliczność, że zwrócone jej zostały pieniądze zatrzymane przez Policję w dniu 9 września 2014 r., a tym bardziej bez znaczenia były naprowadzane przez nią w apelacji informacje co do zainicjowanego przez nią postępowania karnego o przekroczenie uprawnień i niedopełnienie obowiązków służbowych przez funkcjonariuszy Policji co do czynności przeszukania i zatrzymania rzeczy B. C.. Sąd Rejonowy nie ustalił przecież, że były to te pieniądze, które znalazły się w posiadaniu oskarżonego na mocy umowy z dnia 2 maja 2015 r. Bezowocne i mocno spóźnione (pismo procesowe oskarżycielki subsydiarnej z dnia 10 lutego 2020 r.- data nadania w UP) były też próby apelującej ukazania wydatkowania odzyskanych po zatrzymaniu pieniędzy, z powodu bezprawnych, nieudowodnionych działań jej męża (np. rosnące sumy na naprawę samochodu). Bezzasadnie też skarżąca krytycznie oceniała brak wzięcia pod uwagę przez Sąd Rejonowy oświadczenia E. Z., skoro oskarżycielka cofnęła wniosek dowodowy o przesłuchanie tej osoby w charakterze świadka, a zgodnie z art. 174 kpk niedopuszczalne jest m.in. zastępowanie treścią pism czy zapisków (w tym oświadczeń) dowodu z zeznań świadka.

Na koniec należało też wskazać, że postępowanie dowodowe przed Sądem I instancji było wyczerpujące, w pełni uzasadnione okazały się działania ograniczające inicjatywę dowodową oskarżenia, która

niejednokrotnie wykraczała poza ramy przedmiotowe tej sprawy.		
Wniosek		
O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na bezzasadność podniesionego zarzutu.		
Lp.	Zarzut	
3.4.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu za wykazane ustalenie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - że, oskarżycielka subsydiarna miała dysponować i przekazać oskarżonemu nie swoje pieniądze, pomimo że postępowanie w tym zakresie zostało umorzone, - że, W. C. mógł wydać jakiegokolwiek dyspozycje środkami pieniężnymi, które oskarżycielka posiłkowa powierzyła oskarżonemu, - że środki pieniężne zostały oskarżycielce zwrócone jako „należące do majątku wspólnego małżonków” , podczas gdy zostały zwrócone z uwagi na brak podstaw do zatrzymania ich oskarżycielce posiłkowej 	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Zarzuty dotyczące nieprawidłowości w dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleniach faktycznych nie zasługiwały na uwzględnienie. Przede wszystkim konieczne jest w tym miejscu zaznaczenie, że apelująca niewłaściwie interpretuje fakty, starając się uzyskać korzystny dla siebie efekt procesowy. Tymczasem Sąd Rejonowy nie dokonał własnościowego przypisania środków pieniężnych przekazanych przez O. A., co było posunięciem w pełni zasadnym i dowodowo uzasadnionym. Nie wiadomo ponad wszelką wątpliwość do kogo należały pieniądze, które oskarżycielka subsydiarna przekazała oskarżonemu. Co jednak istotne dla odpowiedzialności karnej M. K. (1), nie zostało przez oskarżenie obalone prawdopodobieństwo pochodzenia tych środków finansowych z małżeńskiego majątku wspólnego, do którego prawa zgłosił oskarżonemu W. C. i to, że zarzucane mu tym procesie karne zachowania były podyktowane właśnie świadomością, że przedmiotowe pieniądze mogą należeć do masy małżeńskiej majątkowej Państwa C., którzy są w trakcie procesu rozwodowego. Twierdzenia oskarżycielki o tym, że pieniądze należały wyłącznie do niej, jak to przedstawiono powyżej nawiązując do dokonanej przez Sąd I instancji krytycznej oceny zeznań O.B. A., nie zostały udowodnione. Apelująca bezpodstawnie zatem nawiązuje do okoliczności, które dla odpowiedzialności karnej oskarżonego pozostawały bez znaczenia, jak choćby to, że pieniądze zatrzymane w dniu 9 września 2014 r. zostały jej zwrócone. Pomijając już dostrzeżone przez Sąd Rejonowy fakty, że

wspomniany zwrot oskarżycielce zatrzymanych środków i umorzenie postępowania były spowodowane przyjęciem, że wchodziły one w skład wspólnego majątku małżeńskiego, należy zaakcentować, że mowa tu o okolicznościach nieznanach oskarżonemu M. K. (1), nie mających wpływu na zarzucane mu zachowania. Skarżąca w swoim środku odwoławczym oraz w piśmie procesowym z dnia 10 lutego 2020 r. (pismo nie ma wartości uzupełnienia apelacji, gdyż zostało wniesiono po terminie do wniesienia tego środka odwoławczego) kierowała uwagę na konflikt majątkowy z W. C., niezasadnie oczekując, że wszystkie jej depozycje zostaną bezkrytycznie zaakceptowane i ten proces karny zastąpi niejako wszystkie inne sprawy sądowe między byłymi małżonkami.

W tej sytuacji Sąd Rejonowy postąpił jak najbardziej właściwie koncentrując się na okolicznościach związanych z inkryminowanymi działaniami oskarżonego jako osoby władającej pieniędzmi przekazanymi mu przez oskarżycielkę subsydiarną oraz jego świadomości co do prawnej ich przynależności. W pełni zasadnie Sąd orzekający też przeanalizował stronę podmiotową zarzucanych oskarżonemu przestępstw oszustwa i przywłaszczenia powierzonego mu mienia, należycie uznając, że niniejszy proces karny nie wykazał aby M. K. (1) postępował ze środkami pieniężnymi od O.B. A. umyślnie i to z pokrzywdzeniem wyżej wymienionej, w sposób kierunkowy, jak właściciel. Została zatem zachowana reguła postępowania karnego wyrażona w art. 5 §1 kpk, tj. zasada domniemania niewinności, która oznacza ustawowe założenie

niewinności oskarżonego do chwili udowodnienia mu winy i stwierdzenia jej prawomocnym wyrokiem sądu. Przy czym wyrok uniewinniający winien zapaść nie tylko wtedy, gdy wykazana zostanie niewinność oskarżonego, ale również wtedy, gdy nie zostanie udowodniona jego wina (szerzej zob. A. Murzynowski, Istota i zasady..., s. 247 i n.; zob. również P. Kruszyński, Zasada domniemanie niewinności w polskim procesie karnym, Warszawa 1983, s. 43–48; J. Nelken, Domniemanie w procesie karnym, NP 1970/11, s. 1590 i n.; L. Schaff, Problematyka domniemanie niewinności w postępowaniu przygotowawczym, NP 1954/9, s. 16 i n.). Wobec stwierdzonego w przedmiotowej sprawie ukształtowania dowodów, które nie zdołało obalić domniemanie niewinności oskarżonego M. K., ta druga sytuacja zachodzi w kontrolowanym przypadku.

Wniosek

O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Zarzut był niezasadny gdyż opierał się na jednostronnym, wybiórczym zapatrywaniu na zgromadzony materiał dowodowy, jak to przedstawiono powyżej w pkt 3.3. Sąd Rejonowy w sposób należyty i odpowiadający prawu dał wywód logiczny, zasadnie wniosując, że oskarżony odmówił

wydania pieniędzy oskarżycielce subsydiarnej w związku ze zgłoszonymi zastrzeżeniami i zaleceniami jej ówczesnego męża, który ujawnił swoje roszczenia w tym zakresie. Oskarżony dostosował się do tych zaleceń, o czym poinformował na piśmie oskarżycielkę subsydiarną, nie działał zatem według swojej woli i w swoim interesie. Sąd I instancji nie zaniedbał też ustalenia kto aktualnie posiada przedmiotowe, sporne środki pieniężne (vide: wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadka M. B.), słusznie odsyłając oskarżycielkę subsydiarną na drogę procesu cywilnego. Przeprowadzone postępowanie karne nie dowiodło zatem słuszności zarzutu z subsydiarnego aktu oskarżenia aby oskarżonemu towarzyszył zamiar osiągnięcia korzyści majątkowej (art. 286 § 1 kk) czy też chęć postąpienia z powierzoną rzeczą jak właściciel (art. 284 § 2 kk), co także przekonująco Sąd Rejonowy przedstawił i Sąd Okręgowy nie chcąc powtarzać tej argumentacji, odwołuje się do jego twierdzeń z uzasadnienia do wyroku (str. 8 -11).

Lp.	Zarzut	
3.5.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 284 § 1 kk poprzez błędne jego niezastosowanie, w sytuacji gdy Sąd stwierdził, że oskarżony przyjął od oskarżycielki subsydiarnej środki pieniężne i pomimo wielokrotnego wezwania nie wydał ich ale rozdysponował zgodnie z własnym zamiarem.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Niezbędne jest w tym miejscu wyjaśnienie, iż obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu, a także niezastosowaniu określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Jednocześnie, co należy mocno zaakcentować na gruncie tej sprawy, obraza prawa materialnego może być podstawą zaskarżenia jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny. Oznacza to, że naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu bądź niezastosowaniu w orzeczeniu, które jest oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2018 r., II KK 239/18, Legalis nr 1872929). Apelująca w niniejszej sprawie postąpiła zatem niezgodnie z procedurą podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego powiązany z kwestionowanymi ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji odnośnie także zamiaru towarzyszącego oskarżonemu, które w ocenie skarżącej były błędne. Tak więc zarzut apelacyjny obrazy prawa materialnego miał charakter wtórny w stosunku do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, a nie został podniesiony jako zarzut samoistny. W takiej sytuacji skoro zarzut błędu w ustaleniach faktycznych został uznany za chybiony, w konsekwencji nie było podstaw do uwzględnienia zarzutu obrazy prawa materialnego.</p>	

Wniosek		
O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wobec wyczerpania przez oskarżonego swym zachowaniem znamion przestępstwa przywłaszczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska oskarżycielki subsydiarnej uznając, że zaprezentowała wybiórczo materiał dowodowy, pod z góry założoną tezę o sprawstwie oraz winie oskarżonego. Nie sposób przy tym podzielić uproszczonego wnioskowania apelującej, że skoro oskarżony nie złożył pieniędzy do depozytu sądowego to znaczy, że przeznaczył je na własne cele, czym wyczerpał znamiona przywłaszczenia. Wszechstronna, a przy tym w pełni obiektywna i zgodna z przepisami prawa karnego materialnego analiza zachowania oskarżonego nie dawała powodów aby kwestionować ustalenia Sądu Rejonowego, które legły u podstaw wyroku uniewinniającego.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w pełni prawidłowo, a ze zgromadzonego materiału wyciągnął właściwe wnioski. Jednocześnie apelacja w przeważającej mierze opierała się na gołosłownej, subiektywnej polemice z ustaleniami Sądu I instancji, w związku z czym nie została uwzględniona. Należało zatem utrzymać decyzję Sądu, wedle której zarzucone oskarżonemu zachowania nie znalazły jednoznacznego dowodowego potwierdzenia. W tym zwłaszcza nie zostały podważone wyjaśnienia M. K., że nieoddanie pieniędzy nastąpiło w związku z niepozabawionym podstaw faktycznych zgłoszeniem prawa do tych środków przez osobę trzecią, z zaleceniem powstrzymania się od ich wydania oskarżycielce subsydiarnej.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>	

1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	W pkt 2, na podstawie art. 636 § 1 kpk kosztami postępowania odwoławczego obciążono oskarżycielkę subsydiarną jako podmiot apelujący, którego środek

odwoławczy nie został uwzględniony. Stwierdzono przy tym, że wydatki sądowe za postępowanie w II instancji pokrywa pobrany od oskarżycielki subsydiarnej przez Sąd Rejonowy ryczałt, gdyż do kosztów w postępowaniu z udziałem oskarżyciela posiłkowego samoistnego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące kosztów procesu w sprawach z oskarżenia prywatnego (art. 640 kpk w zw. z art. 621 § 2 kpk). Na podstawie zaś art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzono apelującej oskarżycielce subsydiarnej opłatę za II instancję w wysokości 100 zł.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak